

станието отъ 1821 г. на грѣцка, българска или ромънска почва, по силата на патриотически поривъ и на безстрашие, наследени отъ дѣдитѣ. И колко мощенъ е билъ този воинственъ духъ, тая преданостъ къмъ идеалитѣ на потиснатитѣ народи или класи, показва ни примѣрътъ на Добри Добровичъ Пехливановъ и на Михаилъ Колони, сливенци, прекарали живота си вѣнъ отъ Турция. Първиятъ отъ тѣхъ (1816—1905), който се билъ преселилъ следъ 1830 г. въ Пloeщъ (Ромъния), следва заедно съ Раковски въ грѣцкото училище Куручешме, Цариградъ, а после въ Атинската гимназия, гдето дружи съ Селимински. Като почувствувалъ твърде рано, какъ крепне талантътъ му на живописецъ, той се установява въ Римъ, за да се специализира въ художествената академия. Тукъ той приготвя великолепни копия отъ картинитѣ на знаменити майстори (Рафаело и др.), откупени най-много въ Атина. На старини, когато въ България имало вече и „национе“ и „либерта“, той се прибира въ отечеството си, въ Сливенъ, гдето и завършва днитѣ си. Но голѣмиятъ споменъ на живота му било италиянското революционно движение отъ 1848, когато подъ знамето на Гарибалди и съ пушка въ рѣка той влѣзълъ като гвардеецъ въ Римъ. Все тогава, презъ февруарий 1848, неговиятъ свръстникъ и съгражданинъ Михаилъ Колони (1817—1893) се е сражавалъ на барикадитѣ въ Парижъ, на страната на революционеритѣ, които свалили Луи Филипа и министерството на Гизо, въ името на либералнитѣ реформи. Макарь и дошелъ въ френската столица като възпитателъ на децата на ромънския князь Гика (до това положение го издигнали способноститѣ му, проявени въ Букурещката грѣцка школа), той не могълъ да усмири хайдушката си кръвь, докато не грабне оржие въ защита на скѣпитѣ си политически идеи. Все той оказвалъ после гостоприемство на Хаджи-Димитровитѣ четници въ мушията си край Гюргево и работилъ енергично като членъ на много български делегации и на първия български революционенъ комитетъ въ Ромъния.

Нека добавимъ, като изоставяме всички други подробности изъ историята на сливенскитѣ хайдути и революционери, че сливенци сѣ двамина отъ най-заслужилитѣ организатори и воеводи на чети, Панайотъ Хитовъ и Хаджи Димитъръ, чиито епически борби оставатъ незабравими. Тѣхнитѣ родни кѣщи — на първия въ Ново-село, на втория въ Клуцохоръ — добре за-